

„S mégis, magyarnak számkivetve”

KÖNYVKRITIKA - LXII. évfolyam, 13. szám, 2018. március 29.

L. Ritók Nóra: Láthatatlan Magyarország. Tea Kiadó, Budapest, 2017, 315 oldal, 3990 Ft

Ahogyan a cím is jelzi, Magyarország végletesen kettészakadt, nem csupán a láthatóság, hanem a realitás vonatkozásában is. Míg a médiumok többségében a külső-belső ellenségtől folyamatosan szorongatott, ám mindig nemzeti hősiességgel győzedelmeskedő, folyamatosan épülő-szépülő hon fikciója súlykolódik, addig a leszakadó térségek nem látható tartományában olyan testi- lelki nyomor egzisztál, amilyennel az olvasó eddig talán csak Dosztojevszkij, Tar Béla, Borbély Szilárd világaiban találkozhatott. Közművek és munka nélkül vegetáló családok, nyomor, éhezés, mocskok, bűz, patkányok, tetvek, hideg, prostitúció, bűnözés - munkalehetőségek és integrált oktatás híján, az átörökölt tehetetlenség és öntudatlanság pusztító monotonijának őrző köreibe merülhetünk bele mintegy háromszáz oldalnyi történetmondásban. A szöveget számos szociofotó illusztrálja: szemcsésre-homályosra fogalmazott beállításokban a lakóhelyek tárgyi világának lepusztultsága tárul elénk, melyet csupán néhány gyerekrajz színessége és a szerző két grafikájának bensőséges strukturáltsága ellenpontosz.